

GATEFOTO: Espen Tveit skriver seg inn i tradisjonen for «street photography».

FOTO: ESPEN TVEIT

Fra Mysen med love

Kåre Bulie

KUNST

«Oh, Mysen, my little town»

Espen Tveit
Bok utgitt på Journal (2019)

ANMELDELSE

Et sjarmerende bokblikk på hverdagslivet i en norsk småby.

Den ene gutten i shorts sitter på sykkelstyret. Den andre sitter på setet og har, muligens, kontroll. På parkeringsplassen bak dem, under høye trær, spaserer en kvinne og en jente. En mann later til å være på vei inn i bilen sin. De tomme kjøretøyene er alle utpreget vanlige. Det samme er omgivelsene: en fargehandel, et sveitserhus, flere trær.

Det svart-hvite bildet dominerer den grønne, fotoalbum-lignende forsiden til boken «Oh, Mysen, my little town». Prosjektet kommer ut på det svenske forlaget Journal, men kunstneren bak er norsk: Espen Tveit (74), som har

bodd på Mysen i mange tiår. Der har han parallelt arbeidet som lærer på Mysen skole, bidratt til fotografiets inntog i norsk kunstliv og skapt en egenartet serie fotobøker.

Sammen med så vel den avdøde Momarkedet-generalen Knut Lie som musikeren Jan Garbarek dukker han opp blant «kjente personer fra Mysen» på Wikipedia. Tveit burde altså ha de beste forutsetninger for å utgi en bok som gjennom 48 svart-hvite fotografier i moderat størrelse portretterer Østfold-stedet i perioden 1984–2015.

Kan hende henviser tittelen til Simon & Garfunkel-låten «My Little Town» fra 1975. Stemningen i boken er imidlertid en annen: lysere, om enn underfundig og åpen for den melankolien som tidens gang kan utløse. «Oh, Mysen, my little town» er et kjærlighetsbrev både til og fra Mysen, stedet som fikk bystatus i 1992, men som ifølge Tveits forord stadig er «en stille småby». På boksidene myldrer det imidlertid av liv. Tveit har avbildet en rekke enkeltpersoner, men først og fremst blir jeg slått av de mange gruppebildene og opptrinnene. Korps, bunader og ballonger antyder at han har fotografert på høytidsdager. Årstidene varierer. I et uimotståelig bilde dominerer tre bøyde voksne rygger som danner et mønster. Fordi skikkelsene later til å hilse på hvert sitt

barn, tipper jeg at det er første skoledag. På den annen side er også hverdagens upåklagelig representert: Et vittig bilde av en motorsykel med en enslig hånd på setet forteller om behovet for vedlikehold, et actionspekke bilde av barn i snøballkrig om behovet for spenning. Her er ingenting – hverken bildene i seg selv eller det som foregår på dem – utradisjonelt eller spektakulært. Bygningene, menneskene, fremkomstmidlene og handlingene på disse fotografiene kunne man funnet på hvilket som helst mindre sted i Norge.

Tveit har foreviget alle aldre, og et og annet dyr også, men barna er særlig iøynefallende. Han oppgir da også en annen bokkunstner som yndet å fotografere barn, Robert Doisneau, som inspirasjon. Der den avdøde franske kunstneren portretterte Paris, har Tveit valgt seg et på alle måter mindre område. Som sin kollega skriver imidlertid nordmannen seg inn i tradisjonen for «street photography».

Utgivelsens siste motiv er betegnende: Fire barn med ryggen til, ett syklende og tre løpende, danner en prosessjon i gata. Skyggene de kaster på asfalten, utgjør i seg selv et rytmisk, levende bilde. Historien fortsetter, også på Mysen.

Kåre Bulie

kultur@klassekampen.no